

вършенство може би предразполага към по-голямата популярност, масовост и не на последно място по-лесна преводимост. Всеки по традиция си мисли, че разбира Вапцаров, тъй като лириката му не само звучи подкупващо просто, но и не спира да тематизира собствената си простота. Прословутата Вапцарова искреност, неподправеност, доверителна разговорност и въобще диалогичност идват като оправдание за очевидните несъвършенства, за да мотивират един по-труден следващ ход: Вапцаров да се мисли като преднамерено незавършено-несъвършен, а традиционните дефицити в поезията му да се схващат като свойства и достойнства на поетиката му. Тъй като предпологаемо преследва своята несъвършеност-несъвършеност, поетиката на Вапцаров се вижда избрала да пожертва идеята за шедьовър от типа и ранга на „Хаджи Димитър“ или на „Песен на песента ми“. Според тази интерпретативна логика въпросът е не, че Вапцаров не може, а че не иска да прави перфектни творби, избягвайки самоироничния конфуз на Равел, който най-накрая написал своя шедьовър, „Болеро“, но от ритъм и оркестрация в него не било останало място за музика. Като се има предвид двусмисленото отношение на модернизма към идеята за съвършенство, намерило пределен израз в налудно-логичната идея на Арто, че истински модерната творба следва да се погрижи за това нейният акт на самоунищожение да съвпадне с този на възникването, не е чак толкова трудно да се покаже как Вапцаров е образцов модерен поет именно посредством отказа си да създава образцови поетически образци.

Тук аз ще допълня и надградя моето по-ранно интегрално четене на Вапцаровата лирика от книгата ми „Българска лирическа класика“, не без известна ревизия. Всичко, написано от мен за Вапцаровата лирика и поетика, ще бъде потвърдено, но чрез различен интерпретативен излаз. Той ще дойде от единственото радикално преосмислено четене на любимото на моите учители Никола Георгиев и Радосвет Коларов стихотворение „Песен за човека“, спрямо което анализът ми беше безкомпромисно негативен посредством една разгърната стратегия на иронично разобличаване.

Четенето ми се основаваше на идентифицирането на забележително количество грешки, аграматизми, алогизми, неконтролирани противоречия, непоследователности, несъгласуваности; на регулярно липсващи връзки или неорганични преходи, на перманентен пропаганден *deus ex machina* финал и пр. „недостатъци“, класически погледнато. Както стана дума, тази чепатост е призната за търсена и функционализирана от поета и от неговите най-проницателни критици с оглед на формулирането на нов тип изкуство, което да бъде хем близко до хората, хем високо, хем понятно, хем